

Komunistická revolúcia I. – Myšlienkové predpoklady komunizmu

Branislav Michalka

30. júla 2019 ✝ Cirkev ✝ Revolúcia a kontrarevolúcia

Pod komunizmom sa väčšinou rozumie nejaký alternatívny stav spoločenského prebývania. Avšak komunizmus to je v prvom rade stav mysle, či lepšie povedané, vrcholné štádium určitého myšlienkového procesu ľudského vedomia. Chcel by som sa pokúsiť o popis substanciálneho určenia tohto procesu. Všetko prípadové, by preto malo ustúpiť do úzadia. Za jeho pravú podstatou totiž nepovažujem taký alebo onaký postoj k poznaniu, ten či onen spôsob organizovania či neorganizovania spoločnosti, alebo dokonca jeho morálnosť či amorálnosť. Jeho pravou podstatou je úplná nivelizácia a popieranie hierarchie bytia. Je to patologická nenávisť k bytiu takému, aké bolo Bohom stvorené a prvými ľuďmi v raji dedične zafažené. Je to túžba, vytvoriť nové bytie nezávislé na pôvodnej hierarchii, ktorá je v očiach komunistov pre človeka ponížujúca.

Keď budem hovoriť o komunizme, nemám väčšinou na mysli len jeho ortodoxne marxistické krídlo. Nejde mi totiž o to, ktorý smer komunizmu sa ukázal akcieschopnejším a presadil sa na scéne reálnej politiky.

Ide mi o myšlienkovú podstatu jeho predpokladov a cieľov. Hádky o to, či má k realizácii utópie dôjsť cestou revolučnou alebo evolučnou, pod vedením robotníckej triedy alebo úzkej elity, anarchistickým terorom alebo železnou organizáciou, ponechávam bokom. Nerozlišujem medzi marxizmom, socializmom, anarchizmom, anarcho-komunizmom alebo novou ľavicou. Za dôležitý považujem cieľ komunizmu – antihierarchickú rovnostársku utópiu a myšlienky, ktoré viedli ľudí k podobnému spôsobu myslenia. Tento cieľ spája všetky hore spomenuté frakcie. Pri vzniku nenávisť k hierarchii bytia, sa jedná spočiatku len o pocit, emóciu v ľudských vedomiach, ktorá musí vykonať prvý osudový krok, aby sa dostala na myšlienkovú cestu, na konci ktorej sa nachádza komunizmus, ako zaslepená utópia vzdorujúca prirodzenosti.

Tým prvotným krokom je popretie vrcholu hierarchie bytia – osobného Boha Stvoriteľa, motivované ľudskou pýchou, neschopnou uniesť podriadené postavenie v hierarchii bytia. Táto pýcha na seba berie podobu morálneho rozhorčenia, viniaceho Boha zo zla a očakávajúceho nápravu od človeka alebo iných bytostí, stojacich pod úrovňou Boha. Človeka sa dokonca zmocňuje pocit, že má božské vlastnosti, uschopňujúceho, k premeneniu skutočnosti a že dokáže žiť bez Boha, resp. dokáže ho nahradiť. Akonáhle je popreté to na čom je celá hierarchia fixovaná, dochádza k postupnému popretiu všetkých vrstiev hierarchie a ku konečnému popretiu hierarchie ako takej.

Vertikála transcendentálneho presahu sa mení na horizontálu pozemského raja a sploštenie nadobúda podoby kolektívne aj atomicko-individualistické. Nieкто by mohol namietnuť, že tak radikálne popretie prirodzenosti, by sa nemohlo nikdy uskutočniť a nemohlo vo svete okupovať v sprítomnenej podobe dejiny, počas sedemdesiatich rokov existencie krajiny Sovietov a jej satelitov. To, čoho sme boli však svedkami, nebol uskutočnený komunizmus, ale len snaha o jeho realizáciu. A práve jeho úplná odtrhnutosť od

prirodzenosti, ho donútila hybridne prežívať a neslávne uhynúť. Ako sa však mohlo stať, že idea tak bláznivá našla domov v ľudských myšliach?

Už geniálny Carl Schmitt postrehol fakt, že v novodobých európskych dejinách sú politické idey len zvrátené pôvodné pojmy kresťanskej teológie. Tento parazitický spôsob jestvovania im umožňuje okupovať mysle ľudí. Vedomie Európana je pripravené dvoma tisícročiami formovania kresťanstvom, na absorpciu jeho pojmov aj po sekulárnom vyprázdnení a parazitickom prežívaní.

Parazitnosť a impotentnosť myšlienky komunizmu, jeho porážka a podrobenie sa realite bytia, sa ukázala v tom, že namiesto uskutočneného popretia hierarchie, ktorá má svoje korene v teologickom pojme najvyššom – v Bohu a zdarného skonštruovania beztriednej spoločnosti, sa pod tlakom prirodzenosti sformoval do paródie hierarchie, do jej blasfemickej obludnej tyranskej karikatúry.

Tieto vyprázdnené kresťanské pojmy, odtrhnuté od svojej podstaty – Boha, nedokážu prežiť samostatne a úplne prirodzene sa vracajú k svojej parazitickej forme jestvovania tak, že sa napriek vôli svojich nositeľov, formujú do pokrivenej podoby pôvodného Rádu. Snaha o vytvorenie nivelizovaného raja na zemi, sa nutne musela skončiť tak, ako začala: satanská vzbura proti Bohu a jeho Rádu, sa vždy dopracuje len k smiešno-desivému opičeniu sa po Bohu, v snahe zohrať za neho zástupnú rolu. A tak sa Boh zamení za Anti-Boha, Hierarchia za Anti-Hierarchiu, Náboženstvo za Anti-Náboženstvo. V závese za týmito paródiami základných teologických pojmov, sa vinú ďalšie: rovnosť pred Bohom sa mení na rovnosť na zemi, láska k blížnemu na solidaritu, hriech na odmietanie pokroku a podobne.

V konečnom dôsledku sa vytvára súbor ideí, ktoré sú zvráteným zrkadlom kresťanskej teológie. Problém komunizmu teda nestojí, ako by to radi prezentovali obhajcovia liberalizmu, na dichotómii sloboda-nesloboda, ale na dichotómii Pravda-Antipravda, čo činí z liberalizmu spoluvinníka inštalácie komunizmu. Preto treba chápať rôzne odtiene ľavicového a liberálneho myslenia, ako pred-stupne vzbury proti Božej hierarchii, zavŕšenej v dokonanej anti-hierarchii, ktorá na seba zobrala v dejinách verbálnu a pojmovú podobu komunizmu.

Domnievam sa, že kto chce obhájiť poňatie myšlienkových predpokladov komunizmu, ako anti-hierarchie, musí sám zachovať hierarchiu, ktorú hodlá brániť. Preto by som postupoval v zmysle hierarchickom, o myšlienkových predpokladoch komunizmu počnúc teológiou, pokračujúc metafyzikou a končiac sociálnou filozofiou.

1. Teologické predpoklady komunizmu

Pod teologickými predpokladmi komunizmu môžeme rozumieť vždy len truc-teológiu, teológiu navzdory, ktorá sa sama nereflektuje ako teológia, ale musí byť ako teológia odhalená, spoznaním zvrátenej paralelnosti k teológii skutočnej, pretože jej teologickosť je automatická a jej predstaviteľmi neuvedomená. Teologické podnety pramenia z dvoch zdrojov. Jedným je vzbura proti Bohu, ktorej príčinou je pýcha a neakceptovanie dedičného hriechu, ako ľuďmi zavineného porušenia dokonalého stavu stvorenia.

Druhým je latentný vplyv novozákonného posolstva v sekularizovanej kresťanskej civilizácii, ktorý sa mení pod vplyvom vzbury proti Bohu, na deformovanú paródiu tým, že jeho myšlienky, stratiac teologický základ, blúdia myslami sekularizovaných kresťanov a nadobúdajú obludných a fantastických konsekvencií a foriem.

Zdroj: wikipedia.com

1.1. Vzbura proti Bohu

je staršia ako ľudstvo a zasiahla do Bohom sformovaného stvoreného bytia skôr, ako sa utvoril akýkoľvek typ ľudskej spoločnosti. To je predpoklad, na ktorý netreba nikdy zabúdať. Ľudstvo bolo stvorené do bytia, v ktorom sa neposlušnosť voči Bohu, už stala skutočnosťou. Bola to však, na rozdiel od zvedavej neposlušnosti ľudskej, vzbura vedomá, plná pýchy a resentimentu, ak môžeme túto ľudskú emocionálnu kategóriu použiť v súvislosti s padlými anjelmi.

Akékoľvek neskoršie negatívne vymedzenie voči Bohu, je preto nutne len kópiu tohto prvotného satanistického odporu. Tento prvotný odpor voči Bohu je integrálnou súčasťou sveta a nachádza sa takpovediac v jeho „atmosfére“, spolu s jeho aktérmi. Stáva sa tak permanentným pokušením a základom všetkých retardačných trendov v sociálnom a politickom bytí. Ak je jedným zo základných teologických predpokladov anti-hierarchie negácia Boha, tak sa nutne jej realizátor ocitá v jednom šíku s mocnosťami temnôt. A to či už vedome alebo nevedome.

Nech už na seba táto negácia berie akúkoľvek formu, od popierania Božej existencie, cez popieranie dobroty jeho stvoriteľského aktu, či otvorenú nenávisť voči najvyššej forme Bytia, ktorá je pre vzbúrenca nedosiahnuteľná a preto irituje jeho pýchu; jedná sa vždy o fundamentálny akt, ktorý zakladá akúkoľvek ďalšiu negáciu hierarchie. Tento vzdor je prvým myšlienkovým a teologickým predpokladom komunizmu.

Aby moje tvrdenia nevyzneli jednostranne, ako žľčovité výpady antikomunistu, dovoľm si zacitovať slávneho austro-marxistu Ernsta Fischera, ktorý nadšene popisuje vzburu proti Bohu, u stredovekých gnostických sektárov: „*Rozličné kacírske hnutia mali spoločný názorový základ. Chudobní, ponížení a urazení...nemôžu veriť, že tento svet je dielom dobrého tvorcu; gnostici, manichejci a katari majú spoločnú predstavu, že ho vytvoril tvorca zlý: Ak Boh pánov je v skutočnosti diablom, môže byť teda duch, ktorého nazývajú diablom pravým bohom. Pre vládcov existuje večný a nedotknuteľný poriadok sveta a s ním tiež večný a v sebe spočívajúci Boh; pre chudákov ...bol takýto Boh neprijateľný. ... Očistec a peklo netreba hľadať na onom svete, pretože sú tu...Toto peklo a očistec je treba premôcť a na zemi zriadiť ríšu spravodlivosti – a chudobní si ju predstavovali ako komunistické spoločenstvo majetku...*“

Je vidieť, že komunisti si boli tejto afinity medzi heretikmi a sebou vedomí a radi sa k nej hlásili. Ako ďalší príklad môže slúžiť práca Friedricha Engelsa: Nemecká sedliacka vojna, pojednávajúca so sympatiami o rebéliách, počas reformácie v Nemecku. Tým, že hovoríme o heretikoch, sa zároveň dostávame k druhému teologickému predpokladu, ktorý je úzko spätý s kresťanstvom, či skôr s jeho heretickou stránkou.

1.2. Druhým teologickým predpokladom

komunizmu, je súbor výrokov a skutkov Nášho Pána Ježiša Krista a jeho apoštolov, obsiahnutý v Novom zákone, ktorý sa stal podvedomou súčasťou európskych myslí, stravovaných v súčasnosti moderným sekularizmom.

Myseľ konajúca prvý teologický predpoklad anti-hierarchie, ničiac Boha a dosadiac na jeho post nejakú stvorenú entitu, postupuje automaticky v blasfemickej paródii hierarchie a zmocňuje sa Kristovho posolstva oprosteného od transcendentného základu. Oprostené od Boha, stávajú sa myšlienky o blahoslavenstve chudobných, boháčoch a ľavých neschopných prejsť udom ihly, živote na spôsob poľných ľalií, milosrdenstve voči ubiedeným, eschatologických trestoch pre lakomcov a boháčov a ďalšie, ideovou základňou pre nivelizačnú revolúciu.

Ak je infiltrácia sekularizovanej mysle, latentným posolstvom evanjelií, ňou nereflektovaná, zaháľajú sa tieto pocity do sentimentálneho kliše solidarity a sociálnosti, na ktorom si nevšimnú jeho pakrešianske korene práve tí, ktorí si neuvedomujú afinitu kresťanstva a európanstva, čiže Európania samotní.

Pre nich je tento spôsob myslenia podmienený príslušnosťou ku kultúre a preto môžu nenávidieť kresťanstvo a zároveň zaujímať postoje a názory z neho odvodené. Ak je táto infiltrácia uvedená, mení sa Ježiš Kristus na proto-revolucionára nivelizmu a anti-hierarchie, prípadne roztancovaného guru, na čele potulnej komúny.

A tak myšlienky evanjelií poletujú v mysliach, ako neukotvené balóny vo vetre, berúc sa smerom posledného závanu, alebo sýtiac sa pocitmi a emóciami, odlietajú do krajiny iracionálnych absurdít. Keď príde ten správny inštrumentalista a udrie na tieto rozladené struny, dokáže z nich vylúdiť tú správnu kakofóniu, na ktorú čakajú mysle pripravené odmietnutím Boha. Vtedy zbožne načúvajú tušiace, že by im to malo niečo pripomínať, ale už nevedia celkom dobre čo. Ale tušenie v nich zostalo a tak keď nie je symfónia, bude dobrá aj kakofónia.

Parodizovaná verzia evanjelia, sa tak stáva druhým teologickým predpokladom komunizmu. Na dôkaz o nutnosti kresťanstva pre vznik komunizmu, je dobré zacitovať klasika katolíckeho konzervativizmu, **Josepha de Maistre**, z jeho knihy **O pápežovi a pápežstve**, aby sa ukázalo, že až s príchodom Krista a jeho posolstva je vôbec možné blúzniť o rovnosti všetkých a všetkého: *„Človek sa rodí slobodný! Aké bláznivé tvrdenie, keď predsa opak je pravdou. Vo všetkých dobách a na všetkých miestach, až do založenia kresťanstva, ba aj vtedy keď toto Náboženstvo vniklo už dostatočne do srdc, otroctvo bolo považované za vládnu nevyhnutnosť a za normálny politický stav národov, v republikách aj v monarchiách a žiadnemu filozofovi nezišlo na myseľ, aby otroctvo odsudzoval... Kto dostatočne študoval smutnú ľudskú povahu vie, že človek vo všeobecnosti, ak je ponechaný sám na seba, je príliš zlý na to aby bol slobodný.“*

Z toho vyplýva, že až kresťanstvo začalo, vďaka Božej milosti, pomalú a namáhavú korekciu stavu zavineného dedičným hriechom a uľahčilo otrokom ich údel, avšak na žiaden pád nezrušilo nerovnosť spoločenskú a koniec-koncov ani otroctvo, lebo to tu stále zotrúva, len pod rôznymi prefarbeniami a kozmetickými úpravami. Ten myšlienkový náboj, ktorý tvoril v Kristovom posolstve predpoklad pre uľahčenie údely spodných vrstiev spoločnosti, sa však odtrhnutím od svojej podstaty zmenil na predpoklad pre rôzne sociálno-mesianistické a utopické blúznenia. Ako jeden z prvých dôsledne analyzoval súvislosti

medzi heretickým kresťanstvom poznačeným chiliazmom a gnosticizmom a moderným sekularizovaným mesianizmom Eric Voegelin.

Vo svojej knihe Nová veda o politike Voegelin píše: *„Šarvátky rôznych poňatí pravdy v Rímskej ríši skončili víťazstvom kresťanstva. Nesporným výsledkom tohto víťazstva bola desakralizácia svetskej mocenskej sféry. Dalo sa predpokladať, že s príchodom modernej doby dôjde k opätovnému zbožšteniu človeka a spoločnosti. ... Opätovným zbožštením však nemám na mysli obrodu polyteistickej kultúry v grécko-rímskom duchu. Moderné znovu zbožštenie má svoj zdroj skôr v kresťanstve a odvodzuje sa z tých jeho zložiek, ktoré boli univerzálnou cirkvou potlačované ako kacírské.“*

Voegelin ďalej zasadzuje chiliastické blúznenie o konci starého sveta a vzniku nového do línie vývoja novodobých socialistických a komunistických hnutí. Chiliasmus odsúdený oficiálne Cirkvou a zosmiešnený sv. Augustínom v Božom štáte, prežíva v stredovekých sektách, aby sa po transformácii do antimetafyzickej podoby stal základom komunistického myslenia.

Obsahuje v zásade už takmer všetky sociálne požiadavky komunizmu a komunizmus si z neho aj naďalej ponecháva mystické vizionárstvo vo vzťahu k budúcnosti. Voegelinovi patrí veľká zásluha na presnom vyhľadaní pôvodcu komunistických myšlienok v kresťanstve. Dovtedajšie nepochopenie heretických koreňov komunizmu a ich zamieňanie za kresťanstvo vo všeobecnosti, viedlo totiž u mnohých konzervatívcoch k príklonu ku tzv. „konzervatívnej revolúcii“, ktorá obviňovala kresťanstvo z deštruktívnej a nivelizačnej podstaty.

Ľudia ako Ernst Juenger, Moeller van der Broeck či Julius Evola radi opakovali Nietzscheho zavedené kliše o kresťanstve, ako prejave resentimentu menejcenných. Že to bolo inak a že za anarchickými výbuchmi sociálnych revolúcií bola prítomná heréza, svedčí aj popis nemeckej sedliackej vojny z pera Gustava de Lamarzelle: *„Ale tiež je nemenej isté a nepopierateľné, že by sa sedliaci nikdy neboli búrili, keby nemohli podporovať a ospravedlňovať svoje požiadavky pohnútkami náboženskými, ktoré im poskytla heréza; a že by teda nikdy nevypukla hrozná vojna sociálna, keby si boli ich pomáhači nezmysleli dať jej charakter vojny náboženskej.“* Podobne stojí za sociálnou revoltou moderného komunizmu sekularizované náboženstvo a jeho teologické predpoklady, ktoré som spomenul. Od nich sa odvíjajú ďalej... *pokračovanie v nasledujúcej časti*

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/komunisticka-revolucia-i-myslienkov-predpoklady-komunizmu/>